

12te April, da Ministeriet havde det provisoriske Krampetilfælde, hvoraf det utvilsomt vilde være omkommet, hvis det ærede Medlem for Leire ikke var kommet løbende med sine Hoffmannsbraaber; nei, det ærede Ministeriums Bepømmelse begynder den 8de November, og den kulminerer den Dag, dette Thing gav Ministeriet dette af alle anerkjendte lovlige Grundlag til at fortsætte sin Tilværelse paa (Th. Nielsen: Men hvor var det ærede Medlem henne den 8de November?). Ja, den 8de November begyndte Ministeriets nuværende Situation; men jeg sagde, den kulminerede den Dag, Ministeriet fik den Finantslov, hvorpaa det nu lever. For et sølstomt Ministerium kunde jeg tænke mig, at det maatte være haardt, efter at have modtaget saa store og vunderlige Tjenester, at skulle staa i Beien for dem, der havde været saa gode mod Ministeriet; thi det kan ikke negtes, at det ærede Ministerium, saalænge det er her, er til Besvær for de ærede rolige og besindige Medlemmer, der have ført denne Politikk i den sidste Tid, og naar disse Medlemmer en Gang ved denne Samlings Slutning til Foraaret forlade dette Sted for at gaa andre Steder hen, maa de komme forbi Ministeriet, og det vil være, kan jeg tænke mig, en noget trykkende Gang; den vil have en vis Lighed med de romerske Gladiators Marcher; de kunne sige til Ministeriet: „Dønde hilse vi Dig, Cæsar;“ men det bliver imidlertid en Sag, der bliver en Følelsessag inellem Ministeriet og Bennerne; naar man har en god Samvittighed og ikke Noget at fortryde, maa man kunne bære det ogsaa, og det har jo det ærede Medlem for Leire og hans Benner. Vi hørte jo, i hvilken særdeles Grad det var lykkes dem at gennemføre mange Ting, navnlig at føre den forrige Rigsdagssamling til Ende paa en for Konge, Folk og Forfatning heldig og lovende Maade, en Maade, der aabnede Mulighed for og Udsigt til, jeg veed næsten ikke til hvad. Ja, hvordan var det, den forrige Rigsdagsamling endte. Det ærede Medlem for Leire sagde, at vi havde undgaaet at godkjende Provisoriet; men han havde strax en Følelse af, at det var noget lidt, det at undgaa at godkjende Provisoriet, og han spjæde til, at vi havde udtalt en absolut Fordømmelse over Provisoriet. Jeg er glad ved, at det ærede Medlem sagde en absolut Fordømmelse, og at han ikke sagde evig Fordømmelse, thi det vilde have forekommet mig at være en Overdrivelse. Det ærede Medlem sigtede utvilsomt til det, der passerede den 7de November. Denne Fordømmelse varede, som vi vide, i 24 Timer; det var ikke nogen Evighed, og jeg stal tilføje, at for mig, der stod udenfor som et upartisk Vidne til, hvad der her foregik, jaee det noget utvilsomt ud, da jeg jaee den No, hvormed Ministeriet tog sig i det, og paa den anden Side den Livlighed og Travlhed, hvormed de rolige og besindige Medlemmer færbedes her; for mig var det noget utvilsomt, hvilken af Parterne der under

denne Fordømmelse var i Pinen, og saa tror det ærede Medlem dog, at han ikke har skabt et Præcedens; jeg tror, at det ærede Medlem der forevæler et latinsk Ord med et græsk; han mener vist, at han hidtil ikke har skabt nogen Praxis; hvis han sagde det, vilde jeg give ham Ret; der hører noget Mere til Praxis; en Retstilstand skaber man ikke ved noget enkelt Tilfælde. Det er den, Ministeriet nu søger at arbejde paa; men at der ikke skulde foreligge et Præcedens, et For-Tilfælde, det forstaaer jeg ikke. Det foreligger ganske simpelt, der vil komme Ministerier under en lignende Situation, og saa ville de med Føie kunne se tilbage paa, hvad der skete her med den provisoriske Finantslov. Jeg er bange for, at et Ministerium af samme Bestaafenhed som det nuværende mindre vil sætte sin Opmerksomhed paa de 24 Timers Pine og snarere se paa den ny og lykkelige Tilværelse, som Ministeriet derefter gik ind til. Jeg bryder mig ikke stort om, hvad det ærede Medlem nu og til andre Tider fortæller om, at der ikke er blevet truet til Noget, og at der aldrig i Evighed vil blive truet til Noget; ja Trusler er der ikke Tale om, det behøves ikke; det gaar her med den provisoriske Finantslov, lige som det gaar i England med deres Overhus; som bekendt, have de der den Praxis, at, naar Overhuset stiller en altfor haardnakket Modstand mod den offentlige Mening, har Regjeringen det i sin Magt at forsøge Overhusets Medlemmer, men dersom man troede, at det var Noget, man truede med hver Dag, i hver Samling eller overhovedet meget hyppig, tager man feil; alene Bevidstheden om, at saadant Noget, naar det kniber, kan ske, har en heldbringende Virkning. Det vil gaa paa samme Maade med den provisoriske Finantslov; det vil ikke være nødvendigt fra Ministeriets Side at tage den Ting frem og holde den op for os til Efterretning; Bevidstheden om, at saadant Noget kommer, naar det kniber, vil være ligesaa god som mange Trusler. Det, som de gode og besindige Mænd have udrettet for os, er, at de have gjort Begyndelsen til at skabe en Tilstand, der er analog med den engelske, kun at den helt er vendt paa Hovedet, kun at den Stilling, som i England er forbeholdt den privilegerede Opinion stal overføres hos os paa den offentlige Mening, paa det folkevalgte Kammer, og saa tro de ærede Medlemmer, at de have gjort Noget for at befæste Fred og Ro heri Landet. Nei, de have skabt Spiren til en Uvedragt, som ikke vil dø, før denne Sag er bleven kæmpet til Ende. Det vil ske før eller senere, men det lader sig ikke tænke, det er umuligt, at den Ting ikke skulde komme igjen, at der ikke skulde blive kæmpet om denne Sag, og naar den Tid kommer, antager jeg, at Folket vil være naaet til Styrke i denne Kamp. Da vil det stille sig tvivlsomt for Mange af os, om en Forfatning, hvor det privilegerede Mindretal er stillet saaledes, er bedre end ingen Forfatning, og om